

**MISSATGE DEL SANT PARE BENET XVI
PER A LA XLV JORNADA MUNDIAL DE PREGÀRIA
PER LES VOCACIONS**

13 d'abril de 2008 - IV diumenge de Pasqua

«Les vocacions al servei de l'Església-missió»

Estimats germans i germanes,

1. Per a la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que se celebrarà el 13 d'abril de 2008, he escollit com a tema «Les vocacions al servei de l'Església-missió». Jesús ressuscitat va confiar als Apòstols el missatge: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (Mt 28,19), i els garantia: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). L'Església és missionera en el seu conjunt i en cadascun dels seus membres. Si pels sacraments del baptisme i de la confirmació cada cristià està cridat a donar testimoniatge i a anunciar l'evangeli, la dimensió missionera està especialment i íntimament unida a la vocació sacerdotal. En l'aliança amb Israel, Déu va confiar a homes escollits, cridats per ell i enviats al poble en nom seu, la missió profètica i sacerdotal. Així ho va fer, per exemple, amb Moisès: «Ara, doncs» —li va dir el Senyor—, «jo t'envio al faraó; vés-hi i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble. [...] Quan hauràs fet sortir d'Egipte el poble d'Israel, m'adorareu dalt d'aquesta muntanya» (Ex 3,10.12). I el mateix va fer amb els profetes.

2. Les promeses fetes als pares es van realitzar plenament en Jesucrist. Pel que fa a aquest tema, el concili Vaticà II diu: «Vingué, doncs, el Fill, enviat pel Pare, el qual abans d'establir el món ens escollí en ell i ens predestinà a ser fills d'adopció [...]. Per això, Crist, a fi de complir la voluntat del Pare, inaugurà a la terra el regne del cel, i ens en revelà el misteri, i per la seva obediència realitzà la redempció» (Const. dogm. *Lumen gentium*, 3). I Jesús va escollir com a íntims col·laboradors seus per al ministeri messiànic uns deixebles, ja en la seva vida pública, durant la predicació a Galilea. Per exemple, en l'episodi de la multiplicació dels pans, va dir als Apòstols: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Mt 14,16), impulsant-los així a fer-se càrrec de les necessitats de la gentada, als quals volia oferir pa que els sadollés, però també volia revelar-los el pa «que dura i dóna vida eterna» (Jn 6,27). En veure la gent, va sentir compassió d'ells, perquè mentre recorria pobles i ciutats, els trobava cansats i abatuts «com ovelles sense pastor» (cf. Mt 9,36). D'aquella mirada d'amor brollava la invitació als deixebles: «Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors» (Mt 9,38), i va enviar els Dotze «a les ovelles perdudes d'Israel», amb instruccions concretes. Si ens aturem a meditar el passatge de l'Evangeli de Mateu anomenat «Discurs missioner», descobrirem tots els aspectes que caracteritzen l'activitat missionera d'una comunitat cristiana que vulgui romandre fidel a l'exemple i als ensenyaments de Jesús. Correspondre a la crida del Senyor comporta afrontar amb prudència i senzillesa qualsevol perill i fins i tot persecucions, ja que «el deixeble no és més que el seu mestre, ni el criat més que el seu amo» (Mt 10,24). En fer-se una sola cosa amb el Mestre, els deixebles ja no estan sols per anunciar el Regne del cel, sinó que Jesús mateix

és qui actua en ells: «Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat» (Mt 10,40). I a més, com a veritables testimonis, revestits de la força que ve de dalt (cf. Lc 24,49), prediquen la conversió i el perdó dels pecats (cf. Lc 24, 47) a tot el món.

3. Precisament perquè el Senyor els envia, els Dotze són anomenats *apòstols*, destinats a recórrer els camins del món anunciant l'evangeli com a testimonis de la mort i resurrecció de Crist. Sant Pau escriu als cristians de Corint: «Nosaltres» —és a dir, els Apòstols— prediquem un Crist crucificat» (1Co 1,23). En aquest procés d'evangelització, el llibre dels Fets dels Apòstols atribueix un paper molt important també a altres deixebles, la vocació missionera dels quals brolla de circumstàncies providencials, fins i tot doloroses, com el fet de ser expulsats de la seva terra per ser seguidors de Jesús (cf. 8,1-4). L'Esperit Sant permet que aquesta prova es transformi en ocasió de gràcia i es converteixi en oportunitat perquè el nom del Senyor sigui anunciat a altres gentes i s'eixampli així el cercle de la comunitat cristiana. Es tracta d'homes i dones que, com escriu Lluç en el llibre dels Fets, «han dedicat la seva vida a la causa del nom de nostre Senyor Jesucrist» (15,26). El primer de tots, cridat pel Senyor mateix a ser un veritable apòstol, és sens dubte Pau de Tars. La història de Pau, el missioner més gran de tots els temps, porta a descobrir, sota molts punts de vista, el vincle que hi ha entre vocació i missió. Acusat pels seus adversaris de no estar autoritzat per a l'apostolat, recorre nombroses vegades precisament a la vocació rebuda directament del Senyor (cf. Rm 1,1; Ga 1,11-12.15-17).

4. Al principi, i també més endavant, allò que «urgeix» els Apòstols (cf. 2Co 5,14) és sempre «l'amor de Crist». Fidels servidors de l'Església, dòcils a l'acció de l'Esperit Sant, innumbrables missioners han seguit al llarg dels segles els passos dels primers apòstols. El concili Vaticà II fa notar que «encara que damunt tot deixeble de Crist recau el deure d'estendre la fe en la part que li pertoca, Crist Senyor crida sempre els qui ell vol d'entre els deixebles perquè s'estiguin amb ell i per enviar-los a predicar als gentils» (cf. Mc 3,13-15)» (Decr. *Ad gentes*, 23). L'amor de Crist, de fet, ve comunicat als germans amb exemples i paraules; amb tota la vida. «La vocació especial dels missioners *ad vitam*» —va escriure el meu venerat predecessor Joan Pau II— «conserva tota la seva validesa: representa el paradigma del compromís missioner de l'Església, que sempre necessita donacions radicals i totals, impulsos nous i valents» (Encicl. *Redemptoris missio*, 66).

5. Entre les persones dedicades totalment al servei de l'evangeli es troben de manera particular els sacerdots cridats a proclamar la Paraula de Déu, a administrar els sagraments, especialment l'eucaristia i la reconciliació, entregats al servei dels més petits, dels malalts, dels qui pateixen, dels pobres i de tots els qui passen per moments difícils a llocs de la terra on hi ha potser multitud de persones que encara avui no han tingut una veritable trobada amb Jesucrist. A ells, els missioners porten el primer anunci del seu amor redemptor. Les estadístiques indiquen que el nombre de batejats augmenta cada any gràcies a l'acció pastoral d'aquests sacerdots, totalment consagrats a la salvació dels germans. En aquest context, vull manifestar un agraïment especial als preveres *fidei donum* que, amb competència i dedicació generosa, sense escatimar energies en el servei a la missió de l'Església, edifiquen la comunitat anunciant la Paraula de Déu i partint el Pa de Vida. «Cal donar gràcies a Déu per tants sacerdots que han patit fins al sacrifici de la seva vida per servir Crist. [...] Es tracta de testimonis commovedors que poden impulsar molts joves a

seguir Crist i a donar la seva vida pels altres, trobant així la vida veritable» (Exhort. apost. *Sacramentum caritatis*, 26). A través dels seus sacerdots, Jesús es fa present entre els homes d'avui fins als últims confins de la terra.

6. Sempre hi ha hagut a l'Església molts homes i dones que, moguts per l'acció de l'Esperit Sant, han escollit viure l'evangeli amb radicalitat, fent professió dels vots de castedat, pobresa i obediència. Aquestes plèiades de religiosos i religioses, pertanyents a innombrables instituts de vida contemplativa i activa, «han suportat fins ara i continuen suportant la càrrega més gran en l'evangelització del món» (Decr. *Ad gentes*, 40). Amb la seva pregària continuada i comunitària, els religiosos de vida contemplativa intercedeixen incessantment per tota la humanitat, i els de vida activa, amb la seva multiforme acció caritativa, donen a tothom el testimoniatge viu de l'amor i de la misericòrdia de Déu. Referint-se a aquests apòstols del nostre temps, el servent de Déu Pau VI va escriure: «Gràcies a la seva consagració religiosa, ells són, per excel·lència, voluntaris i lliures per abandonar-ho tot i llançar-se a anunciar l'evangeli fins als límits de la terra. Ells són emprenedors i el seu apostolat sovint està marcat per una originalitat i una imaginació que susciten admiració. Són generosos: no és estrany trobar-los a l'avantguarda de la missió i afrontant els riscos més grans per a la seva santedat i la seva vida. Sí, certament, l'Església els deu moltíssim» (Exhort. apost. *Evangelii nuntiandi*, 69).

7. A més, perquè l'Església pugui continuar i desenvolupar la missió que Crist li va confiar, i no faltin els evangelitzadors que el món tant necessita, cal que mai no deixi d'haver-hi a les comunitats cristianes una educació constant en la fe dels nens i dels adults; cal mantenir viu en els fidels un sentit actiu de responsabilitat missionera i una participació solidària amb els pobles de tota la terra. El do de la fe crida tots els cristians a cooperar en l'evangelització. Aquesta presa de consciència s'alimenta per mitjà de la predicació i la catequesi, la litúrgia i una formació constant en la pregària; s'incrementa amb l'exercici de l'acollida, de la caritat, de l'acompanyament espiritual, de la reflexió i del discerniment, així com de la planificació pastoral, una de les parts integrants de la qual és l'atenció vocacional.

8. Les vocacions al sacerdoci ministerial i a la vida consagrada només floreixen en un terreny espiritualment ben conreat. De fet, les comunitats cristianes que viuen intensament la dimensió missionera del ministeri de l'Església mai no es tancaran en elles mateixes. La missió, com a testimoniatge de l'amor diví, resulta especialment eficaç quan es comparteix «perquè el món cregui» (cf. Jn 17,21). El do de la vocació és un do que l'Església implora cada dia a l'Esperit Sant. Com als principis, reunida entorn de la Mare de Déu, reina dels Apòstols, la comunitat eclesial aprèn d'ella a demanar al Senyor que floreixin nous apòstols que sàpiguen viure la fe i l'amor necessaris per a la missió.

9. Mentre confio aquesta reflexió a totes les comunitats eclesials, perquè la facin seva i, sobretot, els serveixi d'inspiració per a la pregària, encoratjo l'esforç de tots els qui treballen amb fe i generositat en favor de les vocacions, i envio de cor als educadors, als catequistes i a tothom, especialment als joves en etapa vocacional, una especial benedicció apostòlica.

Vaticà, 3 de desembre de 2007